

**[Korsgaard.]**

Resultatet blev, at Gunnar Fog-Petersen blev valgt, men det blev Jensen-Sønderup ogsaa! Men dette Udfald havde den Virkning, at der nede paa Lolland-Falster faldt en Venstremand. Jeg maa dog virkelig mene, at den nuværende Valglov ikke paa noget Tidspunkt har givet saa besynderlige Resultater.

En Anke, man rettede mod den nuværende Valglov, var, at man gik bort fra Valg i Enmandskredse, og det er jo det faktiske, at vi ikke har Valg i Enmandskredse, vi har Valg i Amtskredse med Tillægsmandater; og naturligvis betyder det, at der er Valg i Amtskredse og ikke i Enkeltmandskredse, at man kan klare sig med færre Tillægsmandater, end man ellers kunde. Man har fra flere Sider ment; at naar man gik over fra at have Valgkredse til at have Opstillingskredse, vilde det organisationsmæssigt betyde, at Opstillingskredsene fuldstændig tabte deres Værdi. De snart 20 Aar, der er gaaet, siden Valgloven traadte i Kraft, har vist, at dette var ganske urigtigt. Den Dag i Dag staar Opstillingskredsene organisationsmæssigt i Virkeligheden akkurat lige saa stærkt som forud, hvor det var Valgkredse, ja fra den allerseneste Tid har man jo Vedtagelser inden for Partiet Venstre om, at ingen kan opstilles i mere end een Opstillingskreds. Det vil rent faktisk sige, at man her organisationsmæssigt vender tilbage til det, man tidligere havde. Jeg maa altsaa hævde, at alt taget i Betragtning har Princippet i Valgloven af 1920 vist sig fuldstændig og paa nogenlunde let forstaaelig Maade at tilfredsstille Kravet om at holde Folketingets Medlemstal nede paa et ikke alt for stort Antal og samtidig saa nogenlunde skaffe den forholdsmæssige Repræsentation, som det ogsaa er Meningens man skal have efter den Grundlov, der er gældende i Dag.

Jeg vender mig derefter til det Forslag, som nu ligger fremme, og jeg maa her straks indskyde den Bemærkning, at paa Enkelthederne i Valgbestyrelsernes Sammensætning og sligt skal jeg ved denne Lejlighed slet ikke komme ind; det hører jo naturligt hjemme ved Udvalgsbehandlingen. Men det Punkt, hvor der rent faktisk forandres en hel Del ved den nuværende Valglov, er jo med Hensyn til Antallet af Mandater og disses Fordeling. Det kan jo ikke være andet, end at her maa Synspunkterne være noget forskellige. Hører man til et Omraade, der faar et vist Antal Mandater, vil man aldrig finde, at man faar for meget, men vil tværtimod snarest mene,

at man faar for lidt, og omvendt vil naturligvis de Egne, der ikke faar et saa stort Tillæg af Mandater, som de synes, de kunde have rimeligt Krav paa, mene, at de faar for lidt. Dette Emne har det ærede Medlem Hr. Krag i temmelig høj Grad været inde paa, og det ærede Medlems Synspunkter er jo saa uhyre let forstaaelige, fordi det ærede Medlem ingen Interesser har at varetage i Staden København. Naar man tilhører Det konservative Folkeparti og har en saa væsentlig Del af sine Vælgere boende i København, som man har, maa man derimod naturligvis være meget lydør over for, hvad disse Vælgere kan ønske. Omvendt kan man heller ikke se bort fra, at man har godt og vel dobbelt saa mange Vælgere, der bor uden for København.

Spørgsmaalet har den højtærede Indenrigsminister klaret ved at sige, at Forholdstallet, om jeg saa maa kalde det, i det Forslag, der ligger fremme her, er næsten som det, man beregnede sig til i 1915. Jeg maa med Hensyn til dette give det ærede Medlem Hr. Krag Ret. Jeg kan ikke uden videre gaa med til, at det rent regningsmæssigt er rigtigt; idet der indgaar tre Faktorer i Regnestykket og de to Faktorer forandrer sig, men den tredje ikke, saa kan det, man faar ud af det, i det ene Tilfælde, godt være rigtigt, uden at det er rigtigt i det andet. Og saa vil jeg ogsaa gerne spørge om, hvad det egentlig er for Tal, man har opereret med i 1915. I 1915 havde Kvinderne jo ikke Valgret, og saa vidt jeg husker, har vi ingen Valglistor, der har været gældende før 1918, hvorpaa Kvinderne er optaget. Og Valgretsaldere er meget stærkt forandret fra 1915 til i Dag. Vi ved jo alle, at ved den sidste Grundlovsændring blev Valgretsaldere nedsat til 25 Aar. Jeg maa hævde, at det første Valg, hvor vi egentlig havde Brug for de Regler, vi stillede op efter den nye Grundlov af 1915, var Septembervalget i 1920, og jeg synes, det er mere naturligt at tage Septembervalget, dels af Hensyn til, at Valgretsaldere var den samme, som den er nu, og dels under Hensyn til, at da havde vi Sønderjylland med.

Tager vi nu Tallene fra den Periode, vil det vise sig, at der i Københavnsomraadet gik 14 500 Vælgere paa et Mandat, paa Øerne 10 500 og i Jylland 9 500. Indtil Valget i 1935 havde Tallene forskudt sig i meget høj Grad til Ugunst for København, saaledes at man skulde have 20 000 Stemmer til et Mandat i København, 13 500 i Øgruppen og 12 000 Stemmer i Jylland. Nu er det jo klart, at saaledes som det efterhaanden var gaaet København, vilde der, naar man